

Написано от Administrator  
Петък, 26 Октомври 2018 11:17

---

На 25 октомври 2018 г. от 17.30 ч. читателите на пернишката Регионална библиотека „Светослав Минков“ и почитателите на съвременната българска литература присъстваха в читалнята на библиотеката.

Литературният критик Никола Иванов и адвокат Хари Хараламбиев представиха сборника с разкази „Внезапно сбогуване“ от писателя Ангел Ангелов.

Ангел АНГЕЛОВ е роден в Пазарджик. По образование е електроинженер. Работил е в Девня, Радио Варна, книгоиздателство „Георги Бакалов“ – Варна, Телевизионен център – Варна, във вестници и списания. Автор е на четири романа и пет сборника с разкази. В момента е редактор в списанието за литература и изкуство „Простори“, издание на Общинския съвет – Варна.

Никола ИВАНОВ - също родом от Пазарджик, е публикувал десетки литературно-критически статии и изследвания в почти всички авторитетни литературни вестници и списания. Член е на СБП.

Хари ХАРАЛАМБИЕВ е роден в град Перник. Завършил е юридическия факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Адвокатства в град Пазарджик, който смята за своя столица. Един от изтъкнатите ни адвокати в областта на наказателното право. Член е на СБП.

В послеслова към книгата проф. дфн Милена Г. Кирова споделя: "Една от най-характерните черти на литературата, която създава Ангел Ангелов, е невъзможността да се сложи ясна и лесна за дефиниране граница между реалността и измислицата, между изображението на правдоподобни събития и въобразените, абстрактно обобщени прояви на човешкото битие... Ако трябва да избира един водещ термин, с който да представя този подход, ще се спра на термина алегория... Ще припомня набързо героите в тези разкази... Пришълеца, Водача, Вещицата, Кмета, Писателя и т. н. Те откровено приличат на това, което Густав Юнг нарече архетипи на колективния човешки опит...".

Написано от Administrator

Петък, 26 Октомври 2018 11:17

---

А ето какво написа пернишката поетеса Росица Ангелова: „Разказът "Изгубени в снега" на Ангел Ангелов и "Слепците" на Морис Метерлинк ни хвърлят в един и същ лабиринт. Движим се - невидящи света, опипваме грапавините му, докосваме прозрачните му очертания и пръстите ни се вцепеняват от студ. Копаем снежни къртичини един към друг, един през друг, един до друг... Копаем и навътре в себе си. Но срещаме ли там себеподобния свой, другия- единосъщ?! Един замръзнал свят от тунели, които не се пресичат, от стени, по които полепваме като кръстове... Защото има "всякакви видове замръзвания", но най-безпощадното от тях е самотата... А всеки от нас, както в художествена условност, е заселен тук с мечтата по възможност. Възможност за близост. Затова крещим или шепнем заедно с автора: "Хорaaaa, има ли вииии? Изчезваме ли вечеее...".

[Снимки](#)